

Στο πυκνότερο σκοτάδι κάποιο φως θ' αχνοφέξει

Ανδρούλα Εμπεδοκλέους

«Δεν ακούω τα καμπανάκια των αγελάδων και των προβάτων!»

«Ούτε και εγώ τ' ακούω!»

«Τι συμβαίνει, τι συμβαίνει;»

«Κακό μεγάλο θα μας βρει!»

Αυτά και άλλα πολλά παίρναν και φέρναν μεταξύ τους οι λαγοί και οι πέρδικες. Ανάστατος ο κάμπος. Η ανησυχία δεν άργησε ν' απλωθεί και στα πέρα λιβάδια ανάμεσα σε ζώα και πουλιά.

Η κυρά χελώνα έβγαλε αργά-αργά το κεφάλι της από το καβούκι της κι είπε με μεγάλη νωχέλεια, καθώς ύψωνε το βλέμμα στον ουρανό:

«Βρε, μπας και θα έχουμε καμιά καταιγίδα; Πάντως εγώ δεν τις φοβάμαι!»

«Ας βρέξει, επιτέλους, να πιούμε λίγο νεράκι.»

«Είναι τόσες μέρες να ποτιστούμε!» αναστέναζαν τ' αγριόχορτα, που, από την ξηρασία, είχαν γύρει εντελώς.

«Για δέστε πώς κιτρινίσαμε και μη μου πείτε πως είναι από τη ζήλεια μας για τις ομορφιές σας!» είπαν στις μαργαρίτες και στις παπαρούνες.

«Ποιες ομορφιές; Δεν βλέπετε το χάλι μας; Κοντεύουμε να ξεραθούμε εντελώς!»

«Κουκουβάαα!» φώναξε με νυσταγμένη φωνή η γριά κουκουβάγια. «Υπομονήηη!»

«Τσίου, τσίου, ποια υπομονή; Μ' αυτή και μόνο τίποτα δεν πετυχαίνεις!» φώναξαν τα σπουργίτια.

«Το πρόβλημά μας είναι άλυτο! Το ποτάμι που μας πότιζε έπαψε να τρέχει κατά τα μέρη μας.»

«Το ποτάμι, το ποτάμι, τι συμφορά...!» τσίριξαν έντρομες οι πάπιες και οι χήνες.

«Τι θ' απογίνουμε; Θα πεθάνουμε της δίψας!»

«Μη χάνετε τις ελπίδες σας! Κουκουβάαα!» ακούστηκε και πάλι η βραχνή φωνή της κουκουβάγιας να λέει.

Ο πετεινός της γειτονικής φάρμας, τότε, είπε με όλη την καλή διάθεση που τον χαρακτήριζε: «Είστε όλοι ευπρόσδεκτοι στην αυλή μας να πιείτε όσο νεράκι θέλετε. Ο καλός μας αγρότης μάς έχει και νερό και μπόλικη τροφή.»

«Να'σαι καλά, κύριε πετεινέ μας» φώναζαν σαν χορωδία κι οι σπουργίτες και ακολούθησαν πετώντας τον πετεινό να φέρουν με τα ράμφη τους νερό να ποτίσουν το χορτάρι και τ' αγριολούλουδα.

Το ίδιο έκαναν και οι χήνες και οι πάπιες. Μόλις ένιωσαν το νεράκι, τ' αγριόχορτα και τ' αγριολούλουδα αναθάρρεψαν.

Σαν ανέβηκε μεσουράνα ο ήλιος, αλίμονο, έγειραν τα κεφαλάκια τους και πάλι αποκαμωμένα.

«Κουκουβάαα! Θάρρος, φίλοι μου, μη χάνετε τις ελπίδες σας!» έσκουξε η κουκουβάγια.

Οι λαγοί δεν αποκρίθηκαν σ' αυτό, παρά μόνο μπήκαν στις φωλίτσες τους για λίγη δροσιά. Η χελώνα, με βαριά καρδιά κι αυτή, μπήκε στο καβούκι της, σιγομουρμουρίζοντας:

«Παραγέρασε η καημένη η σοφή μας και παραμιλά.»

Εκεί, όμως, που όλα φαίνονταν χαμένα, στ' αυτιά τους έφθασε μακρινός ήχος τραγουδιού από παιδικές φωνές, που όσο πήγαινε δυνάμωνε και έσμιγε με φωνές μεγάλων. Όλοι κατευθύνονταν προς το ποτάμι με σακούλες σκυβάλων. Ήταν και άλλοι με φτυάρια και σκούπες.

«Για δέστε, είναι οι μικροί μας περιβαλλοντιστές! Έρχονται με τους γονείς και τους δασκάλους τους να καθαρίσουν τον ποταμό!» τσίριζαν τα σπουργίτια, πεταρίζοντας.

Η χελώνα πρόβαλε το κεφάλι της. «Λες;» ρώτησε απορημένη τους λαγούς.

«Λες;» ρώτησαν ξεψυχισμένα και τ' αγριολούλουδα.

«Απίστευτο!» βροντοφώναξε και ο πετεινός, που είχε πια αποκάμει από τα πήγαινε-έλα για το πότισμα των φυτών.

Ξαφνικά, στ' αυτιά τους έφθασε ένα σιγανό στην αρχή κελάρυσμα νερού, που κυλούσε προς τα μέρη τους. Ο ευχάριστος ήχος όσο πήγαινε και δυνάμωνε.

«Έρχεται το νερό του ποταμού!» φώναξαν ζώα και πουλιά.

«Θα ξεδιψάσουμε επιτέλους! Μα αυτό είναι σωστό θαύμα!» φώναξαν και τα φυτά.

«Έρχεται νερόοο!» τραγουδούσαν, χοροπηδώντας σαν τρελοί και οι λαγοί.

Τα ρυάκια κατρακυλούσαν γαργαρίζοντας προς το μέρος τους. Όλα έπιναν, έπιναν και δεν χόρταιναν.

«Τα είδατε, φίλοι μου;» φώναξε η γριά κουκουβάγια. «Σας το 'λεγα να μη χάνετε τις ελπίδες σας. Να είστε σίγουροι πως, ακόμη και στο πυκνότερο σκοτάδι, κάποιο φως θ' αχνοφέξει!»

Τα ζώα, τα πουλιά και τα φυτά την κοίταξαν με απέραντο σεβασμό και συνέχισαν να πίνουν και να παίζουν τρελά από χαρά.